

От президент
Томас С. Монсън

МЪЛЧИ! УТИХНИ!

Един ден преди няколко години, след като се погрижих за някои ангажменти в офиса, почувствах силно, че трябва да посетя една възрастна вдовица, която беше пациент в дом за възрастни хора в Солт Лейк Сити. Отидох директно там.

Когато влязох в стаята ѝ, я намерих празна. Попитах един от служителите къде е тя и бях съпроводен до едно помещение за хранене. Там аз заварих тази мила вдовица с двама посетители – нейната сестра и друг приятел. Ние проведохме един много приятен разговор.

Докато разговаряхме, един мъж влезе за да си вземе една кутийка безалкохолно от машината. Той ме погледна и каза: “Вие сте Том Монсън”.

„Да“, отговорих аз. “А вие приличате на някой от семейство Хемингуей”.

Той потвърди, че се казва Стивън Хемингуей, синът на Алфред Юджийн Хемингуей, който преди много години служи като мой съветник, докато бях епископ и когото аз наричах Джийн. Стивън ми сподели, че баща му се намира в същия дом и е близко до своята смърт. Джийн е изговарял моето име и семейството му е искало да се свърже с мен, но не им е било възможно да намерят моя телефонен номер.

Аз се извиних и веднага се качих със Стивън в стаята на моя бивш съветник, където някои от другите му деца се бяха събрали (жена му била починала преди няколко години). Членовете на семейството

приеха моята среща със Стивън в помещението за хранене като отговор от нашия Небесен Отец на тяхното огромно желание аз да видя баща им преди той да почине и да отговоря на неговия призив. Аз също почувствах, че това е така, защото ако Стивън не беше влязъл в стаята, в която бях аз, точно по времето когато влезе, аз нямаше дори да разбера, че Джийн бе в този дом.

Ние му дадохме благословия. Дух на мир възтържествува. Проведохме чудесна среща, след което аз си тръгнах.

От телефонно обаждане на следващата сутрин се разбра, че Джийн Хемингуей е починал—само 20 минути след като получи благословията от неговия син и мен.

В мълчалива молитва изразих благодарността си към Небесния Отец за Неговото влияние, което ме подтикна да посетя дома за стари хора и ме отведе до моя скъп приятел Алфред Юджийн Хемингуей.

Обичам да мисля, че онази вечер—докато се наслаждавахме на Духа, молихме се смирено и дадохме свещеническа благословия—мислите на Джийн Хемингуей отразяваха думите споменати в химна „Буря бушува, Учителю“.

*Мой Изкупителю благи,
с мене тук остани.*

*Приюти ме в блажения пристан
на Своя свещен бряг Ти.*

Аз все още обичам този химн и свидетелствам за утехата, която предлага:

*Нито на вятъра зъл гнева,
нито на демони страшни гласа
не могат Тебе да победят,
Ти си Господар на вселената!
Покорни всички на Теб ще са!
Мир, покой, тишина¹.*

Сред съязите и изпитанията, сред страховете и скърбите, сред сърдечната болка и самотата от загубата на обични хора, съществува обещание за вечен живот. Нашият Господ и Спасител е живото свидетелство за това². Неговите думи в Светите писания са достатъчни: “Млъкнете и знайте, че аз съм Бог” (Псалми 46:10). Свидетелствам за тази истина.

БЕЛЕЖКИ

1. “Буря бушува, Учителю” *Химни*, № 71.
2. Вж. Richard L. Evans, “So Let Us Live to Live Forever,” *New Era*, юли 1971 г., стр. 18.

ПРЕПОДАВАНЕ ОТ ТОВА ПОСЛАНИЕ

Това послание може да даде утеха на тези, които са изгубили близки, или на тези, които се борят с изпитание. В допълнение към посланието на Президент Монсън и в зависимост от нуждите на хората, на които преподавате, помислете дали да не споделите някои от следните стихове от Писанията: Иов 19:25–26; 1 Коринтяните 15:19–22; Мосия 24:13–15; Учения и Завети 122:7–9. Ако почувствате подтик за това, можете да свидетелствате за мира, който Спасителят ви е дал по време на ваши изпитания.

МЛАДЕЖИ

Излекувай сърцето ми

От Келси ЛеДукс

На годишнината от смъртта на брат ми размишлявах върху моя живот след неговата смърт.

Аз помня не само силната болка, която чувствах, но и благословиите, които Бог ми даде.

Не можех да разбера как могат хората да казват, че смъртта на близък човек може да донесе благословии. Не можех да разбера как е възможно да изпитвам радост и благодарност за нещо, което ме е наранило толкова много. Обаче преживяното една вечер напълно промени моята гледна точка.

Събудих се посред нощ с по-натежало сърце от всякога. Болката ме задушаваше. Коленичих и плачейки се помолих на моя Небесен Отец. През целия си живот бях учена за Единението и чудотворната изцеляваща сила на Исус Христос. Но сега вярата ми се подлагаше на изпитание. Дали наистина вярвах? Помолих моя Отец в Небесата да излекува сърцето ми. Болката беше твърде голяма и не можех да се справя с нея сама.

И тогава едно чувство на мир, утеха и обич завладя цялото ми тяло. Почувствах се сякаш Бог ме беше обгърнал в обятията си и ме предпазваше от силната болка, която чувствах. Брат ми все още ми липсваше, но вече можех да погледна на това с различни очи. Имаше толкова много неща за научаване от това преживяване.

Знам, че Божията обич и мир са достижими. Ние трябва просто да опитаме.

ДЕЦА

Изберете да бъдете тихи

Президент Монсън казва, че когато сме тихи и почтителни, ние можем да чувстваме мир и да придобием по-силно свидетелство за нашия Небесен Отец. Също така Светият Дух може по-добре да ни напътства за начините, по които можем да помагаме на другите.

Напишете или обсъдете с родителите си един начин, по който можете да бъдете тихи. След това отделете време тази седмица и го пробвайте. След като го изпробвате, запишете в дневника си чувствата и подтиците, които сте усетили.

**Вяра, семейство,
взаимопомощ**

Активиране

Изучете този материал с молитва и, ако е уместно, го обсъдете с посетения от вас сестри. Използвайте въпросите, за да помогнете в укрепването на сестрите и за да превърнете Обществото за взаимопомощ в активна част от собствения си живот. За повече информация, посетете reliefsociety.lds.org.

Нашият обичан пророк, президент Томас С. Монсън, ни насърчава да „протегнем ръка и да спасим онези, които имат нужда от нашата помощ и да ги издигнем до по-високия път и по-добрия начин. ... Това е Господното дело и когато изпълняваме Господното поръчение, ние имаме право на Господната помощ”¹.

Преди много години Лавен Кол и нейната колежка за обучение посетили една слабо активна сестра. Почукали на вратата и открили млада майка, загърната в нейния халат. Тя изглеждаше болна, но те скоро осъзнали, че нейният проблем бил алкохола. Посещаващите учителки седнали и разговаряли с изпитващата трудности млада майка.

След като си тръгнали, те казали: „Тя е дете на Бог. Ние имаме отговорността да ѝ помогнем”. Така че те я посещавали често. Всеки път можели да видят и почувстват промяна към добро. Поканили сестрата да присъства на събранията на Обществото за взаимопомощ. Въпреки че се съгласила неохотно, след време започнала да присъства редовно. След поощрение, тя, нейният

съпруг и дъщеря им започнали да посещават Църквата. Съпругът почувствал Светия Дух. Той казал: „Ще направя това, което епископа предлага”. Сега те са активни в църквата и са запечатани в храма².

От Писанията

3 Нефи 18:32; Учение и Завети 84:106; 138:56

От нашата история

Да помогнем на изгубилите се да се върнат обратно към Евангелието на Исус Христос винаги е било част от това да си Светия от последните дни и член на Обществото за взаимопомощ. Президент Бригъм Йънг (1801–1877) казва, “Нека имаме състрадание един към друг, ... и нека тези, които виждат, да водят слепите, докато могат да виждат пътя самостоятелно”³.

Илайза Р. Сноу, втората президентка на Обществото за взаимопомощ, изказва благодарност за усилията на сестрите в Огдън, Юта, да се подсилват една друга. Тя казва: “Напълно наясно съм, че голяма част от това, което се дарява (от гледна

точка на служба) никога не достига до официалните регистри”. Но знаейки, че на небесата се пази регистър с делата на сестрите, докато те протягат ръка към всички тези, чиито сърца са охладнели, тя казва: „Президент Джозеф Смит казва, че това общество е организирано за да спасява души. ... Друг регистър се води за вашата вяра, добрина, вашите добри дела и думи. ... Нищо не се губи”⁴.

БЕЛЕЖКИ

1. Томас С. Монсън, “Свещеното призвание за служба” *Лиакхона*, май 2005 г., стр. 55, 56.
2. Писмо до общото президентство на Обществото за взаимопомощ от дъщерята на Лавен Кол.
3. Бригъм Йънг, в *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* 2011 г., стр. 107.
4. Илайза Р. Сноу, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 83.

Какво мога да направя?

1. Достатъчно уверена ли съм за да поканя слабо активна сестра да присъства заедно с мен на събрание на Обществото за взаимопомощ?
2. Сестрите, за които съм отговорна, чувстват ли се удобно да ми задават въпроси за Евангелието?